

**Dům
soumraku II.**

Thriller

Dalibor Kučera

DŮM SOUMRAKU 2.

Dalibor Kučera

Kapitola 1

SEZNAMOVÁNÍ

Teplé červencové slunce ozářilo blahodárnými paprsky pokoj. Prodraly se přes stromy parku a střechy protějšších domů a ozářily obrys postavy skryté pod lehkou přikrývkou. Vzápětí ticho přerušila Madonina melodie z mobilu.

Postava se zavrtěla, protáhla a proměnila se v útlou dívku procitající do nového dne. Pročísla si rukou dlouhé, blonděaté vlasy, které jí v přirozených kroučcích splývaly až do půli pasu a vyskočila z postele. Na sobě měla lehkou noční košili žluté barvy, z níž poťouchle vykukovala tvář psíka Snoopyho. Umlčela mobil a rychlými krůčky vyběhla z pokoje.

„Haló, brácho, vstávej!“ zabušila na dveře protilehlého pokoje. „Než se ty vymotáš, tak stihnu ještě i snídani!“

Seskotačila do přízemí, ještě v běhu ze sebe strhla noční košili a za chvíli se ozvalo zurčení sprchy.

O chvíli později se otevřely druhé dveře a vyšel z nich mladý muž v pyžamu a protíral si rozespalé oči. Na rozdíl od sestry byl tmavovlasý, rovněž nevysoký. Měl příjemné rysy, jen pravou tvář mu hyzdily pozůstatky jakési kožní nemoci.

Sešel do sprchy, která už byla opuštěná. Na schodech se sehnul a s povzdechem sebral se země pohozenou noční košili.

Sešli se v kuchyni. Dívka tančila u sporáku, na sobě jen lehké tričko, prozpěvovala si a na pánvi se smažila vajíčka. Obrátila se k němu.

„Dáš si taky vajca? Dostala jsem na ně po ránu šílenou chuť. To zas bude hodin, než se dostanem na oběd. Úplně vždycky šlím hlady, znáš mne,“ švitořila. Na sebe hodila jen tričko, které jí sahalo sotva k bedrům.

„Nechceš se při tom aspoň oblíct?“ poznamenal.

„Hele, brácho, vždyť tady krom nás nikdo není. A víš, že ze sprchy jsem nejradši nalehko. Venku je léto, probud' se. Nebud' takovej škarohlíd. A taky nebud' tak děsnej puritán. Kdo to pak tady má tady s tebou vydržet? A krom toho, mám hezký tělo, zatím se každému líbilo.“

Pleskla se po zadku a rozesmála se.

„Někdy až příliš,“ zabručel podrážděně.

„Tys vstával zase levou nohou, koukám. Místo abys mi nalil elánu do nového slunečného dne, tak začneš hned bubákovat. Mladí jsme jen jednou, tak si toho musíme užít, než ze mne bude nějaká celulitidou poznamenaná vykopávka, co? A heled', co jsem si na svém těle nechala vylepšit.“

Ukazováčkem hrdě udala směr a potřásla hlavou, až jí plavé kadeře, třpytící se ve slunečních paprscích, prolétly jako šíp kolem hlavy.

Bratr poněkud znechuceně pohlédl tam, kam se mu nechtělo. V podbřišku měla vytetovanou malou, v barvě vyvedenou růžičku.

„Hezký, vid'? Moc se mi líbila... už měsíc jsem nosila ten nápad v hlavě. Šla jsem včera s kámoškou, s Evou. Ta si nechala vytetovat na rameno motýlka, mne napadl větší voraz. No tak, líbí, nebo ne?“

„No jo, roztomilý to asi bude, ale vidět ji zrovna nemusím. Jinak věřím, že to jiní ocení.“

„Ještě aby ne, to bych jim dala. A netvař se furt jako bubák. Měl by sis taky trochu vorazit, zahnat smutek. Jestli se stále užíváš tím rozchodem, tak je nejvyšší čas nechat to plavat. Kolem je plno holek, které jen čekají, až se na ně usměješ. A něco si s nima začneš.“

„Děkuju za útěchu, ale to si teda nemyslím. A víš, že tě mám rád a snažím se, abychom všechno zvládli.“

Pohládl ji po vlasech. Vděčně na něj pohlédla.

„Já vím, brácho. Kdo by o mne tak pečoval? Koukej, snídaně je hotová, dávám na stůl a taky se jdu přioblíct, abys ze mne neměl při jídle trauma.“

Pohlédla mu do tváře a zašklebila se. Už ji takovou znal. Byť mu lezla někdy na nervy, patřila do jeho života, který byl pro oba dost komplikovaný. On snídal ještě v pyžamu, ona si navlékla bílé kalhotky a červené tričko bez podprsenky. Pustili se do jídla. Mezi sousty povídala, pořád a pořád, co zažila včera, co přinese dnešek...

„Víš, musím si s tebou hodit řeč. Já vím, že jsi hodná holka, že bylo složité nahrazovat ti rodiče a víš, že nejsem rád, když o tobě někdo špatně mluví...“

Zbystřila pozornost. „Co tím myslíš?“

„No myslím teď ten poslední podnikový večírek. Po tom školení, nenapadá tě nic?“

„Copak – někdo mne napráskal?“ zaškaredila se.

„Jsi jediný člověk, kterého v životě mám, který mi zůstal... A když kluci z výpočetky ti říkají... no prostě místo aby tě titulovali Hanka... fakt jsi to nezaslechla? Říkají ti mezi sebou ta naše Honička.“

„Cože? Tak teď jsem se fakt naštvála. Ty šovinistický prasata! Tohle ti opravdu řekli?“

„Mně přímo ne, ale to víš, chodbový řeči...“

„Pracuju snad špatně? Něco se jim na mně nelíbí?“

„Možná tvůj trochu nevázaný sexuální život.“

„Po mém sexuálním životě je jim, promiň, brácho, úplný prd. Pořád dokolečka, ten jejich klasickej mužskej šovinismus. Chlapi se chlubej, kolik holek dostali do postele. A čím víc jich kdo přefikl, tím je branej za většího borce. Jenže když si chce užít holka, rádi toho využijí, ale pak ji pomlouvaj, že je štetka! Tohle pokrytectví mne fakt vytáčí!“

Třískla dlaní do stolu, až kousek smaženého vajíčka vyskočil z talíře a potřísnil ubrus.

„Nediv se, že mi to potom vadí,“ podotkl.

„Hele, aby bylo jasno. Já nejsem žádná lehká holka. To o mně nebude nikdo vykládat, nebo si to s ním sama vlastnoručně vyřídím. Jestli tě to zajímá, tak počet kluků, se kterými jsem doopravdy spala, se nevyrovná počtu prstů na téhle ruce,“ napřáhla mu roztaženou dlaň přímo před tvář.

„A pokud jde o jiné aktivity, tak to je proto, že si chci jen užít, pobavit se. Prostě se mi to líbí. Co je na tom špatnýho? Je něco zlého na tom, že si chci užívat mládí? Vážnou známost ještě nemám, tak vo co de? Až budu vdaná, rodit děti, bude mi padesát, pak o mne nikdo nezavadí ani pohledem. A já budu mít aspoň hezký vzpomínky.“

„A takže je to pravda?“ zeptal se.

„Jako jestli jsem jim ho vyhonila, když jsme měli popito? Z toho se ti teda zpovídat nebudu, to se nezlob. A Lád'a má tak malý

nádobíčko, že by klidně mohl chodit do ženské sauny a nikdo by ho neodhalil. Není to zrovna von? Víš to?“ dorážela.

Mávl rukou. „Takže to přece jen bylo, jinak bys mi to teďka tak neříkala. Víš, jak mi na tobě záleží. V práci jsi skvělá, příjemná, zákazníci tě mají rádi. Tak si to prosím nekaž. Já chápu, ale když už si chceš užívat, tak prosím nevyhledávej tyhlety aktivity zrovna v práci. Nevrhá to na tebe dobrý světlo.“

„Nevrhá? Tak nevrhá?“ rozkřičela se. „Tak hlavně, že po mně všichni čumej jak hladoví vlčáci, jestli mám podprsenku, jakou mají barvu mý kalhotky, když se sehnu, myslíš, že to nevidím? A pak dělají mravokárce. Nenávidím pokrytce. No a jestli to chceš vědět, tak Láďu jsem omylem zkoukla loni v převlíkárně u bazénu v termálech, jak jsme tam byli na zájezdě, debil se ani nezamkl.“ Bojovně si podepřela bradu pěstí.

„Tak mi slíbíš, že si už dáš příště pozor?“ obrátil se na ní smířlivě. Sourozeneckou hádku si nepřál.

„Hele, a ty si nehraj furt na mého tatku, já už jsem dospělá, to jsi z občanky snad pochopil, ne? A víš, co ti řeknu? Odhod' už ten tvůj ztrápený ksicht a dej se do pohody, kdo se má na tebe koukat? A poslouchat ty skuhroty, jak tě Darja nechala? To mne dávno neba. Vždyť je to víc jak půl roku, probud' se a jdi dál. A víš, co ti ještě řeknu? Byla to namyšlená kráva, kašli na ni. Utekla ti s takovým namistrovaným borečkem, o kterýho bych si ani boty neotřela. Zajdi si někam s kamošama, zašukej si nezávazně, užij si to, ale hlavně se zbav té deprese. Je to fakt zbytečný. Jsi dobrej kluk a zasloužíš si lepší holku. Víš, co bych udělala já? Ukázala bych Darje fakáča, aby viděla, co si o ní myslíš, a tvářila bych se co nejvíc šťastně, aby mi ta mrcha záviděla.“

Smutně na ni pohlédl. Vzala si jeho hlavu do dlaní a zadívala se mu do očí.

„Promiň mi ten výstup. Jsi můj nejskvělejší brácha na celém světě, to dobře víš. Nebýt tebe, tahali by mne někde po děcákách. Ale fakt ti říkám, ona ti za to nestála. Nelíbila se mi hned od začátku. Taky jsem ti to řekla. Bolí mne, když koukám, jak jsi smutnej. A o mě se neobávej. Jsem tvoje statečná ségra a o sebe se dokážu postarat. Poradím si i s těma sráčama, který mi kazí hezkej den.“

Vzdychl a nechal to být. Nebylo snadné vychovávat o sedm let mladší sestru, která už ke všemu byla dospělá. Oblékli se, on tmavé kalhoty a světlomodrou košili, ona úsporné letní šaty a slaměný klobouček a vyrazili na tramvaj.

Bydleli na severovýchodě Města ve čtvrti sestávající z řadových domků obklopených zelení. Za parkem se však už začaly tyčit výškové novostavby, které výhled poněkud narušovaly. Jejich dům byl dvoupatrový s šikmou střechou a malou předzahrádkou. K tramvaji to měli jen tři minuty chůze.

Oba pracovali v renomovaném bankovním úřadě v centru Města, což se v této době, kdy o pracovní místa začínala být nouze, pokládalo za velký úspěch. Tramvají to měli i ve špičce maximálně dvacet minut. Mělo to spoustu výhod. Pracovní doba jim začínala o půl osmé. Ona pracovala v oddělení pro běžné účty obyvatel, on v úseku úvěrů a půjček. Za přepážkou trávili většinu svého pracovního času.

***

„Hele, máš se stavit za Supem, zrovna volala jeho asistentka,“ zastavila Hanku kolegyně.

„Co chtěl, nevíš? Jakou má po ránu náladu?“

„Nemám tu chuť, mluvila jsem jen s tou Danou, ale radši tam zajdi hnedka, víš, jak bývá netrpělivej a třeba tě čekaj nějaký prémie.“

Hanka se ušklíbala. „Jó, až na takový zázraky nevěřím.“

Zamířila do desátého patra.

Honosná budova banky, postavená asi před deseti lety, měla oddělení pro klienty v přízemí, prvním a druhém patře, v dalších byla účtárna a údržba, ještě o patro výš kancelář ředitele sekce pro veřejnost a rozlehlá zasedačka, generální ředitel a hlavní management sídlil až v desátém patře s luxusním výhledem po Městě. Ostatní patra byla komerčně pronajímána cizím firmám, které měly oddělený vchod z opačné strany budovy.

Skvělé zázemí poskytovaly prostory pod budovou. Bylo snem mnoha lidí zde pracovat.

Bez ostychu zaklepala na těžké, okrasně vyřezávané dubové dveře. Sekretářka, mladá dívka s tmavými nakrátko ostříhanými vlasy a brýlemi s kulatými stříbrnými obroučkami, ji hned uvedla dál. Hanka prošla dalšími ozdobnými dveřmi a ocitla se v rozlehlé kanceláři s okny do dvora, který byl řešen formou okrasné zahrady v japonském stylu. Tvořil jádro seskupení budov ve tvaru lichoběžníku.

Téměř celé křeslo zabíral mohutný muž, jehož váhová kategorie představovala dobrých 130 kilogramů. Byl oblečený v drahém značkovém obleku se sakem zapnutým na jeden knoflíček. Ostatní knoflíky byly bez šance, protože i ten zbývající hrozil pod tlakem obrovitého břicha co nevidět odlétnout jako střela z praku. Měřil téměř dva metry a mohlo mu táhnout na šedesát. Měl vysoké pleši vyplněné čelo, které obklopovaly nepřírozeně černé, bezesporu obarvené vlasy. Nejnápadnější byl na něm jeho nos, mocný jako

jeho tělo, připomínající zahnutý zobák dravce. Když ho Hanka viděla poprvé při svém přijetí do firmy, před očima jí vytanul výjev z Burtonova druhého Batmana – ano, až na ten rozdíl, že nebyl žádný zakrslík. Vybavila se jí tvář Tučňáčího muže. Jmenoval se inženýr Břetislav Hajný, ale jinak mu, samozřejmě nikoliv tváří v tvář, přezdívali Sup.

„Posad'te se, slečno Markysová,“ řekl hlubokým, dobře artikulujícím hlasem.

Hanka zapadla do hlubokého koženého křesla jako do studny, přitiskla nohy k sobě a položila si ruce do klína v neutrálním postoji netušíc, co bude následovat.

Upřela na něj své velké hnědé oči. Byla pravá blondýnka a ty bývají modrooké, u ní však příroda učinila jinak. Pohledu jejích výrazných očí málokdo odolal. Toho si byla dobře vědoma. Dalo se toho využít. Oči měla stejné jako její bratr, u ní však byly podstatně účinnější.

„Slečno Markysová, jistě víte, že jsme renomovaný bankovní ústav se skvělými referencemi, jeden z největších v zemi.“

Hanka přikývla a mile se usmála. Úsměvem se nedá mnoho pokazit, řekla si, naopak. I průsery se s úsměvem řeší líp.

„Víte, slečno Markysová,“ (měl obscesní zvyk, pokud s někým hovořil, opakovat donekonečna jeho příjmení). „Jistě víte, co je to firemní kultura. Jistě jste četla i směrnici, váš vedoucí ji má od vás podepsanou.“ Zarazil se a polkl.

Hanka na něj zvědavě pohlédla. *Na prémie to tedy opravdu nevypadá*, řekla si v duchu. V tom jsem se nezmýlila.

„Víte, že jsme v každodenním styku s veřejností a jako taková máme všichni – mne nevyjímajíc – působit seriózně na naše zákazníky.“

Mrkla nenápadně na velké hodiny, bezesporu notně drahý starožitný exponát. Na starožitnosti si ředitel potrpěl. Byl již několik let vdovcem, a tak měl dostatek času se tomuto koníčku naplno věnovat. Ke cti mu sloužilo, že si nenechával jako jiní manažeři zařizovat kancelář za drahé peníze z firemních financí, ale spoustu doplňků a dokonce i stylové kávové a čajové soupravy si posháněl a koupil sám na různých aukcích.

Než se dobere k podstatě věci, tak to potrvá. Na to ho už zná za ty roky dobře. Vypadá to nejspíš na nějaké kázání. Ach jo, pomyslela si. A instinktivně stiskla kolena k sobě ještě pevněji. Křeslo ji totiž přitlačilo až moc dolů.

„Nemám nejmenší výhrady k vaší práci,“ pokračoval po krátké odmlce, kdy ji projel pohledem od hlavy až k patě.

„Pokud je mi známo, zákazníci si vás považují za milou a ochotnou slečnu, i váš vedoucí je s vámi po této stránce navýsost spokojen.“

Sláva, oddychla si. Aspoň žádný průser v tomto smyslu. Jsem dobrá, můžeš být na mne, brácho, pyšný.

„Rovněž vím, že nejste s bratrem v právě lehké situaci. Oceňuji úsilí, s jakým oba pracujete. Ale firemní kultura není jen přesné plnění pracovních povinností, to jistě, drahá slečno, víte.“ Opět na ni spočinul vlhkým zrakem.

No tak už se vymáčkni, at' to máme za sebou, přikázala mu v duchu. Začalo ji to lehce znervózňovat.

„Víte, že na rozdíl od některých jiných bankovních úřadů nemáme ve svých předpisech stanoven jednotný stejnokroj,“ pokračoval.

Na okenní římse s hlomozem přistál holub a hlasitě zavrkal. Ředitel po něm ztěžka otočil zrak. Monolog utrpěl další pauzu. Holub se hlučně prošel po římse sem a tam a pak odletěl.

Ředitelovy oči se vrátily k plavovlásce.

„Chceme působit přívětivým rodinným dojmem, aby se zákazníci u nás cítili dobře a nepřipadali si jako na nějakém neosobním úřadě. A to se nám, myslím, k naší spokojenosti docela daří.“

Hanka přikývla a usmála se. Tím taky nemůže nic pokazit. Dává tak najevo, že souhlasí, že je loajální k firmě, která byla Supovou srdeční záležitostí.

„Ale, a to se dostávám k meritu věci. Tím, že nepřikazujeme stejnokroje, jsme si vědomi, že nepřispíváme našim zaměstnancům ani na oblečení. Nicméně mzda, kterou proplácíme, je v celostátním měřítku vysoce nadprůměrná. Nehledě na další výhody využití mimopracovního času, které poskytujeme. A proto předpokládáme, že i naši zaměstnanci si toho budou vážit a budou se patřičně oblékat a tím projevat svou vděčnost a sounáležitost firmě, která jim tyto výhody poskytuje.“

Hanka se ovládla, aby se nezačala vrtět. Na to měla příliš krátkou sukni a malou trpělivost. Rozhovor se stával dlouhým a nijak záživným. Cítila, jak ji po zádech stéká krůpěj potu a nepříjemně lechtá mezi lopatkami.

„Víte, i ten rodinný dojem má své určité hranice, které není dobré překračovat, jinak můžeme být, myslím někteří zaměstnanci, bráni za neseriózní, a to by byla škoda, nemyslíte?“

Hanka začala tušit, ale znovu přikývla. Vlastně se ještě nedostala ke slovu.

Ředitel si odkašlal, jako by hledal slova, která nejvhodněji použít.

„Jistě si dovedete představit, že kdybyste přišla k přepážce, asi byste se cítila poněkud nesvá, kdyby vás obsluhoval bankovní úředník v kratásech, bez bot, ponožek nebo snad v nějakém obnošeném tričku.“ Významně se na ni podíval.

Hanka mu pohlédla do očí s tím nejnevinnějším výrazem, jaký svedla. Sup si otřel čelo. I přes klimatizovanou kancelář se začal viditelně potit.

„Slečno Markysová, věc se má takto. Moc rád bych uvítal, vlastně především naši klienti, kdybyste si třeba jako letní dárek koupila nějakou hezkou sukni... myslím patřičné délky... chápete zajisté... a halenku, která by neprozrazovala očím víc, než je nutné...“

Tak to tedy je, řekla si Hanka. Problém není v tom, že pracuju blbě, ale v oblečení, které se mi líbí, v té podělané pokrytectvím prorostlé sexistické společnosti, která si odmítá přiznat to, co ji pokoutně přitahuje.

„Slečno Markysová, i vy jste četla v materiálu o firemní kultuře, že není vhodné mít v práci sukni nebo šaty, které jsou... ehm... příliš krátké. Prosím, když si koupíte sukni pod kolena, i ty jsou pěkné, pak nebudu mít vůbec připomínek a budu nadále velice rád, že u nás pracujete. A když si pořídíte punčocháče, nějaký hezký seriózní kostýmek... co říkáte?“

Hanka lehce zrudla v obličeji. Jistě, četla ten blbý předpis, vlastně ho jen prolétla, titulky a tak a podepsala, kdejaká renomovaná firma vpouští mezi své zaměstnance podobné žvásty. Slyšela dokonce od kamarádky, že u nich jsou dokonce nástěnky v kancelářích, kde jejich šéf, takovej totální egocentrickej magor,

přiipevňuje jakási motivační hesla, jedno trapnější než druhé. Tady toho zůstala naštěstí ušetřena.

Pohodila hlavou, až jí zlaté vlasy spadly do čela a dlaní si je musela odhrnout za uši.

„Vím, že jste velice inteligentní děvče, jistě se domluvíme.“

Pohlédl na ni.

Bože, proč tohle, pomyslela si. Zás taková konzervativní buzerace. Má hezké tělo, tak proč chodit jako jeptiška? A přitom si dává pozor, aby si do práce vždy vzala spodní prádlo, tak o co jde? Dělaló jí dobře, když po ní zákazníci nenápadně, ale o to dychtivěji pokukovali. No ano, když s mužským přišla nějaká panička, kolikrát zahlédla v jejích očích záblesk zloby a žárlivosti, ale to je přece její problém, ne můj. Měla ráda volnost a dráždilo ji, když někdo v tomto směru omezoval její životní prostor. Však i ty, Supe, by ses rád kouknul, jak vypadám v kalhotkách a podprsence, nebo bez nich, jen neříkej, že ne, všichni chlapi jste stejní. Jenže máš smůlu. Tvůj čas už odvál.

„No,“ prolomila mlčení. „V těch vedrech je to problém“ (sakra, to taky musí vědět při své váze).

„A každá žena se chce líbit,“ dodala kurážněji.

„Jste jistě neobyčejně hezká dívka. Jenže nelze vše řešit tak, jak bychom si sami přáli. Žijeme ve společnosti, která má svá pravidla a ta vyžadují určité, jistě nikterak přehnané, společenské konvence. Věřím, že jste si tuto situaci pouze neuvědomila a zítra bude vše v naprostém pořádku.“

Kázání skončilo, audience bude u konce, pomyslela si. Kradmo pohlédla na ručičky nástěnných hodin. Nádherný, historický kousek. Překvapilo ji však, jak málo času uběhlo během jejich

rozmluvy. Odhadovala mnohem více minut. Podívala se Supovi do tváře a snažila se v ní toužebně vyčíst znamení k odchodu.

Sup těžce zafuněl a pohlédl na zarámovaný obrázek na svém stole. Byl na něm basketbalový tým místního klubu. Fotografie byla pořízena před mnoha a mnoha lety, bylo mu tehdy teprve třicet a váhově měl tak o čtyřicet kilo méně. I tehdejší těžké, dramatické bitvy proti nejzdatnějším soupeřům mu připadaly jako hračka proti tomuto rozhovoru, který dnes musel vést. A to nejtěžší ho teprve čekalo.

„A ještě něco, slečno Markysová,“ povzdechl.

Hanka se zavrtěla na křesle a mimoděk položila nohu přes nohu. *Doprčíc, vypadla jsem z role, a zrovna ted'*, pomyslela si a bleskově přitiskla kolena opět k sobě. Šatky měla opravdu až příliš krátké na takovou ekvilibristiku. Zrovna ted' ne.

„Víte, že firemní večírky jsou naše tradice, které se držíme. Červnový s rozdáváním bonusů na dovolenou a předvánoční s dárky. Pro chod firmy je vždy lepší, když se kolegové poznají i neformálně. Pak se prohlubuje soudržnost, která je pro týmovou práci ve firmě naprosto nepostradatelná.“

Dívka se na něj tázavě podívala. Po litanii o vhodnosti či nevhodnosti oblečení, stejně poněkud trapné, netušila, kam zase míří. Každopádně pokračování ji nijak nepotěšilo.

„Víte, slečno, ehm,“ (ted' už ji nenazval příjmením)

„ale i neformální vztahy mají své meze ve firmě, víte, jak to myslím?“ a opět na ni zkoumavě pohlédl.

„Netuším, co se mi snažíte naznačit,“ sdělila tím nejnevinnějším hláskem, jaký ze sebe dostala. Naklonila hlavu, levou rukou si vzala mezi prsty pramínek svých plavých vlasů a začala si jej koketně obtáčet kolem prsteníčku. Už před lety zjistila, že tohle gesto mívalo

na muže všech věkových skupin odzbrojující účinek. A tak se jej naučila v krizových momentech používat.

„Těžce se mi o tom povídá, je to jen mezi čtyřma očima,“ zafuněl. „Doneslo se mi, že pak večer... že se prostě praktikovaly aktivity jistého směru... pro které, pochopte, nemohu být shovívavý, pokud se odehrávají na půdě tohoto bankovního ústavu.“

Hanka zrudla až po kořínky vlasů. Tohle tedy opravdu nečekala. Někdo z těch idiotů se pochlubil. Někdo to prolátl. Kretění, užvaněnější než stádo slepic z účtárny. Kdopak z nich to byl? Kdo z výpočetky? Super den, ráno jí to vytkne brácha, s ním je ještě pohoda, s ním to dokáže zválčit, a teď ještě ředitel – to je teda masakr. Takový trapas! No rozšoupli jsme se hodně, přemítala, bylo to zábavný, ale kdyby aspoň drželi hubu, jak se domluvili. Teď už to o ní ví nejméně půlka banky. Tyhle informace se šíří rychleji než tsunami. To jim teda nedaruje.

Vytušila, že zatloukání by celou situaci ještě zhoršilo. Musí změnit taktiku.

„No víte... bylo po pracovní době, dávno...myslela jsem,“ koktala.

„Slečno Markysová, právě že jste vůbec nemyslela, bohužel. Já tady rozhodně nemíním probírat váš milostný život, na ten máte plné právo, jste velice hezká... pokud je to mimo půdu této firmy, prosím, do toho mi nic není. Ale tady by to vrhalo nepěkné světlo na vztahy mezi personálem a na vás též... a to byste jistě nechtěla, vidíte? A taky to narušuje tak pracně budovanou týmovou spolupráci. Věřím, že se už podobná situace nebude opakovat... že to bylo z vaší strany jen takové neuvědomělé pochybení. Nerad bych řešil nějaké nepříjemné dopady sexuálního obtěžování.“

„To jistě ne,“ špitla.

*Hlavně, že se vám to tak líbilo, hajzlové! V duchu zuřila. Oblíbená hra na fanty v jedné kanceláři s nečekaně odvázaným finále a teď má z toho ostudu jako vrata. *Příště si pořádně rozmyslím, s kým se půjdu pobavit.* Pohlédla na počítač na Supově stole. Všichni jste stejní, meditovala v duchu. Jestlipak, Supe, tady děláváš procházky po internetovém pornu?*

„To je vše, co jsem chtěl, slečno Markysová. Pochopitelně pro vaše dobro. Samozřejmě vše zůstává jen mezi námi. V tom plně zastávám naprostou diskrétnost. S vaším vedoucím to prozatím řešit nehodlám.“

Hanka poděkovala a v duchu se zeptala, zda při své tonáži a věku ještě s někým vůbec souloží a jak často. Nemohla si to odpustit.

„Vlastně ještě něco,“ zavolal na ni, ještě než vzala drobnou rukou za kliku. „Chtěl jsem se zeptat, jak se vám daří ve škole?“

Obrátila se zpět. „Děkuju, myslím, že docela dobře. Zkoušky za druhý semestr už mám hotový. Nesbírám sice áčka, ale každý koš se počítá,“ pronesla. Snažila se diplomaticky zachránit, co se dalo. Věděla, jak vášnivým býval Sup basketbalistou.

„To jsem moc rád. Chtěl bych si promluvit i s vaším bratrem. Ten si vede velice dobře. I včetně té vzpomínané firemní kultury. Vezměte si z něj v tomto ohledu příklad. Bylo by přínosné, kdybyste na něj ve smyslu studia sama zapůsobila. Má na víc, a kdyby si udělal dálkově vysokou školu, hodně by mu to pomohlo. V kariérním postupu, jistě chápete. To už je vše, co jsem vám dnes chtěl.“

„Díky, určo to do něho budu troubit,“ zašvitořila, jak chtěla rychle zapomenout na předchozí trapas. Aspoň ten konec byl lepší. *Brácho, tebe čeká ještě kariéra!* Usmívala se.

Zářivý výraz jí vydržel, ještě když míjela asistentku. Každý den není tak úplně černej se vším všudy. Na pohovce před vstupem do kanceláře ředitele zahlédla holku, kterou tu ještě neviděla. *Snad budeš mít příjemnější rozhovor než já*, pomyslela si v duchu.

Ředitel si otřel pot z čela. Hanku jako zaměstnankyni měl rád. Jen kdyby nebyla tak svéhlová a někdy... no prostě až moc přítulná, nebo eufemisticky řečeno spontánní. Přistihl se, že klukům z výpočetky snad dokonce i závidí.

Sáhl po telefonu. „Můžete mi poslat tu novou slečnu,“ ohlásil.

Za okamžik se těžké dveře otevřely znovu. Stanula v nich drobná dívka, která vypadala tak na patnáct, nejnápadnější na ní byly její rudě rezavé vlasy, které jí splývaly v mocných pramenech kolem ramen vpředu na blůzku. Obličej měla posetý pihami jako školačka.

„Slečna Judita Macháčková?“ otázal se.

Jakmile na ni pohlédl, hned si v duchu pomyslel, že za chvíli mu budou z personálního dávat posily přímo ze základky. Otevřel složku. Zdání klame. Byla absolventkou vysoké školy ekonomické, před dvěma měsíci odpromovala. Podle data narození jí mělo být v létě pětadvacet.

Tento rozhovor byl proti předchozímu úplně pohodový. Navíc dívka měla na sobě kalhotový kostýmek, v lodičkách s uspokojením rozpoznal punčocháče. S touhle snad takové problémy nenastanou. Vypadala dost ukázněně. Prohodili několik zdvořilostních vět o jejím studiu, o jejich představách profesního života a přednesl rutinní řeč o výhodách a skvělé pověsti renomovaného bankovního ústavu. Odpovídala stručně, nejspíš měla trému, působila však velice příjemným dojmem.

„Jako premiérové si vyzkoušíte oddělení půjček, kde nastoupíte na místo po kolegyni, která nás momentálně opouští na mateřskou dovolenou,“ završil svou závěrečnou řeč. „Zaučovat vás bude pan Patrik Markys. Jedná se o zkušeného a erudovaného pracovníka naší banky, s nímž budete v dobrých rukou. Víte, u nás se začíná vesměs odspodu. Kdo prokáže, že je kvalitní, schopný a loajální pracovník u přepážky, ten má otevřené dveře ke kariéernímu růstu. Věřím, že s Vámi bude spokojenost oboustranná. Přeji vám hezký první den v práci, slečno Macháčková.“

Těžce vstal z křesla. To zasténalo, ale na podobné pohyby už bylo zvyklé. Stiskl jí pevně ruku.

„Děkuji,“ pronesla.

„Na sekretariátě vás už bude očekávat pan Markys, který se vás ujme. Velice mne těšilo.“

Mile se usmála a zmizela ve dveřích.

Ředitel se znovu posadil. Den hned vypadal o poznání přívětivěji.

***

Judita se vracela zpět na sekretariát. Sekretářka unyle hleděla do počítače a ukazováčkem si hladila palec.

Patrik Markys tu už čekal v křesle. O co se jedná, věděl už předem. Když jejich kolegyně odešla předešlý týden na nemocenskou, těžko mohli počítat, že se bude v šestém měsíci těhotenství ještě vracet.

Navzájem se představili. Vnímal její pátravý pohled do svých očí. Trochu ho spoutávala tréma a začervenal se. Jakkak ho asi hodnotí tahleta nová?

„Pracujeme tady dole v přízemí,“ sdělil jí, když otevřel dveře oddělení, kde působil.

Přepážky měly otvírat za půl hodiny. Dnes bylo pondělí, začínalo se v devět. V oddělení úvěrů bylo šest přepážek. Jedna zavřená čekala na Juditu, až se zaučí. Patrik jí pověděl, že budou spolu sedět v boxu tři týdny, než ji vedoucí pustí do provozu samotnou.

„A nebojte se, kdybyste něco nevěděla, jsem hnedka vedle... a nejen já. Pořád je někdo po ruce. Nenecháme vás na holičkách. A teď vám představím kolegy. Není tu jen šéf oddělení inženýr Robert Mazal, ten má dovolenou, takže toho uvidíte až za týden. Jinak jsme už komplet – teda nepočítám kolegyni, která odchází na mateřskou. Věřím, že se vám tady bude líbit.“

Usmál se na rusovlásku a ta úsměv opětovala. Chodil s ní od přepážky k přepážce, takové to klasické kolečko představování, který každý při nástupu absolvuje, kdy jméno střídá jméno a galimatyáš v hlavě vše smísí v jednu beztvárovou masu. A další měsíc jen vzpomínáte, jestli jste toho dotyčného vůbec viděli.

„Květa Chamrádová – Judita Macháčková, těší mne.“

„Radim Nejezchleba – Judita Macháčková, těší mne.“

„Eva Chábová – Judita Macháčková, těší mne.“

„Jan Bazenský – Judita Macháčková, těší mne.“

„Klaudie Němešová – Judita Macháčková, těší mne.“

A pak do vedlejšího oddělení, na osobní a další jméno za jménem.

Měla co dělat, aby si zapamatovala alespoň své budoucí kolegy. První setkání, co prozradí? Jak funguje tým, do kterého přichází? Jak do něj zapadne? Jaké jsou zde vztahy? Jak ji přijmou coby nováčka?